

Жалосно је како се некадашњи људи, ваљани људи, данас утркују, лактају, пропињу на прсте да саучествују у велеиздаји, да смисле нове и обогате старе лажи, да понизно надвисе Јуду у бесрамљу, бесчашју и бездушју.

Јесу ли то икада и били ваљани људи..?

Питају се ти „ваљани“: „шта ће нам земља ако на њој немамо људи?!“, једнако као што бих упитао: шта ће вам главе када у њима немате памети, и шта ће вам прса када у њима ни душе ни срца?!

Није Косово и Метохија тек земља, већ небо на земљи и земља на небу.

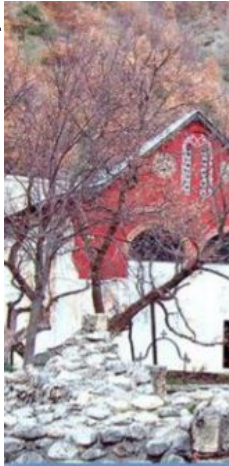
Није то мит, каква прича, кафанска тужбалица, но непорецива истина- Косово и Метохија није делић Србије већ је Србија делић Косова и Метохије...

Полен је то што су га векови развејавали свукуда, па где год крочиш, где застанеш, где помислиш да си залутао у беспућу- а ти вазда на Косову и Метохији.

Вазда на својему, јер док имамо Косово и Метохију имамо одакле поћи и куда стићи.

Све можеш да изгубиш па наново стекнеш, али изгубимо ли све немамо се где више од неба и земље зајмити, на ђавољу вересију кусурамо животе, животе наших живота, животе потоње, с тим што ће то бити тек животима налик...

Не патим ја за Косовом и Метохијом што ми мањка земље, већ што ми мањка себе.

Имам ливада, шума, њива, пашњака...више него што могу да догледам и доходам, али једино што имам је на Косову и Метохији где немам ништа, а моје све!

Деца су ми крштена у Самодрежи, проходала на Косову пољу, прогледала Симонидиним очима, запевала дечанским монасима, заплакала ветром са Шаре, устрчала уз Проклетије, заиграла се на Паштрику, напила се Дрима и Бистрица, заноћила у Призрену, поспала на скутима грачаничких сестара, озорила у Великој Хочи, одболовала у Ђаковици, оздравила у Пећи, заљубила се у Коритник, скрила од киша и снегова под распећима свих васкрслих наших...

Мајку сам сахранио у Београду а ено јој гроба у порти Девича.

Свих мајки и очева од постања па довека...

Ено и мог распећа и васкрснућа на „земљи где немамо људи“!

Ево вам, „ваљани“, земље пуне људи па се праметнусмо у звери једни другима!

Ено вам и земље без људи па трајемо на њој занавек- живи зарад мртвих, мртвих зарад живих, а сви зарад нас да се не расплинемо и развејемо у животу лажи да је Косово и Метохија изгубљена!

Изгубљено је оно где имаш људи а немаш кога да дозовеш!

Твоје је довека оно где стојиш сам а дозива те хиљду година прага, трага и корена!

Јалова је земља без људи, али су пустахија људи којима је Косово и Метохија тек земља!

Где ми се на камену Светих Архангела разгварају упокојени и још нерођени- ту је све моје и то је моје све!

Знам ко сам, одкле сам пошао и куда ћу стићи док ми је Косова и Метохије!

Не жалим живота за но што ми је подарило живот, а ви се, „ваљани људи“, питајте шта ће нам „земља без људи“ само немојте сутра нарицати куд нестде земље под ногама и где побеже човек из вас!

Не јурите за њим- немате га чиме стићи, дозвати, нити ће вас познати међу толико људи без трага у јаловишту...

(Два у један)